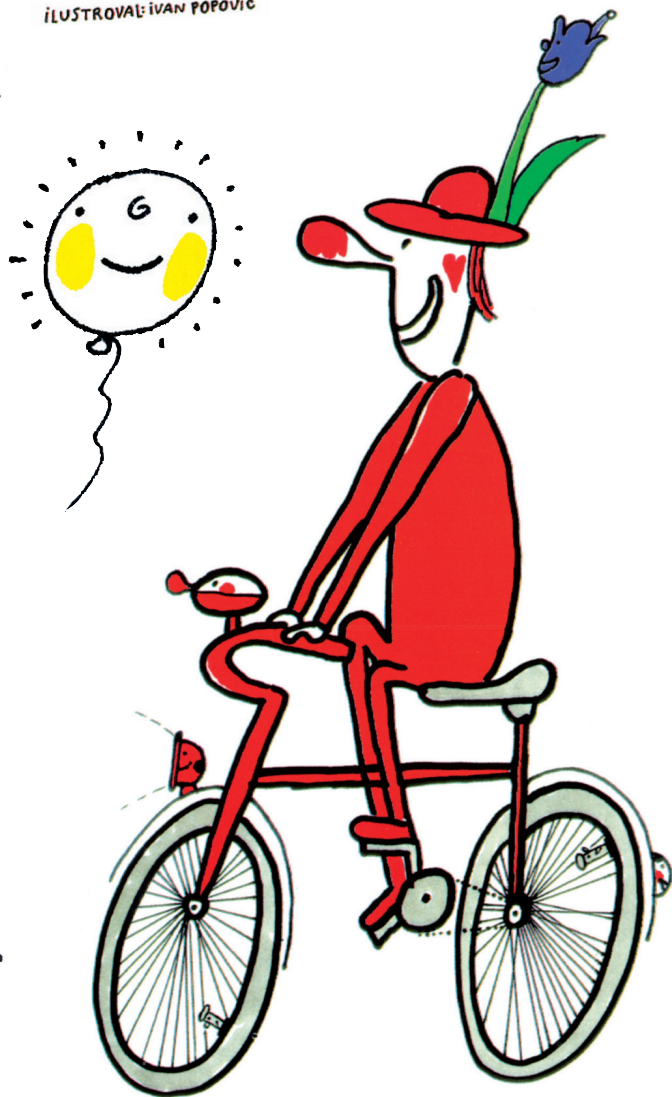

FAREBNÉ ROZPRÁVKY

Tieto knihy napísala:

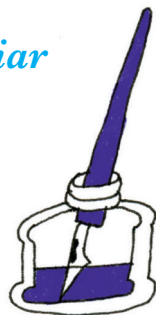
MAJ**A** **M**IK**O**Š**A**

ILUSTROVAL: IVAN POPOVIČ

*Obrázky do tejto knižky ujo maliar
vymaloval týmito farbičkami
presne podľa abecedy:*

A a Atramentová nočná

B b Bábätkovská biela

C c Citrónová

Č č Červená nosová

D d Dúhová

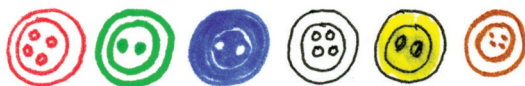
E e Emailová hrnčeková a počítačová

F f Fialová fialková, čiže lilavá

G g Gombíková rôzna

H h Hnedá zemitá

CH ch

Chameleónová menlivá

I i

Iskrivá prskavková

J j

Jablčková voňavá

K k

Kakačková smrdkavá

L l

Labutia biela a čierna

Ľ ľ

Ľadová cencúliková

M m

Modrá nebová

N n

Nádherná sivá

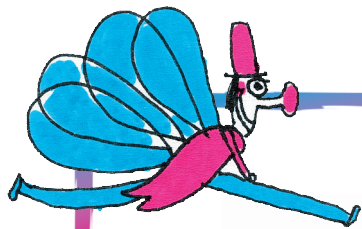
Ň ň

Ňufáčiková ružová

*Pokračovanie na konci
tejto rozprávkovej knižky!*

FARĚBNÉ ROZPRÁVKY

Tělo knihy napsala:

MAJA MIKOVÁ

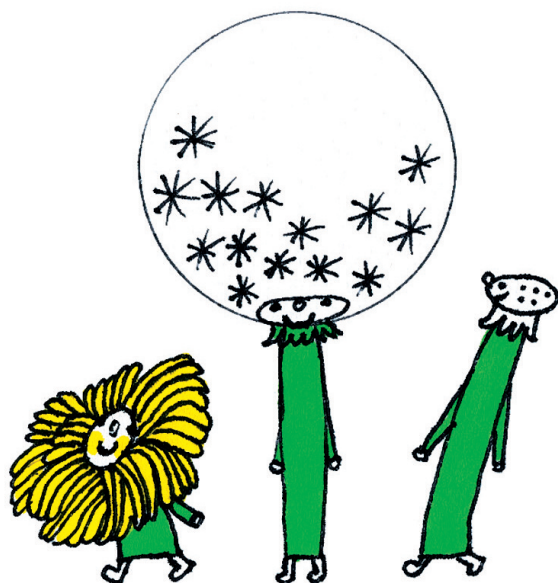
ILUSTROVAL: IVAN POPOVIČ

Text © Maja Miková 2016
Illustrations © Ivan Popovič 2017
Graphic design © Anna Golianová 2017
Slovak edition © D.Orys 2017

ISBN 978-80-972531-9-6

*Venujem všetkým deťom a ich rodičom,
ktorí si aj v dospelosti zachovali
detský pohľad na svet, hravosť a fantáziu.*

Maja Miková

RUŽOVÁ ROZPRÁVKA

o balónoch, ktoré sa nebáli dotknúť svojich snov

Odvážny balónik

Pred malý obchodík s hračkami pani predavačka priviazala o železný stĺpik balóny. Červené, zelené, fialové, modré, ružové... Bolo ich dvadsať a možno aj viac.

– Keby som mohol, tak by som vyletel k oblohe, – zvolal zrazu modrý balónik. – Sadol by som si na niektorý obláčik a písal by som vám odtiaľ dlhé listy.

– Keby som nebol priviazaný, – ozval sa veľký oranžový balón, – vyskočil by som na najvyšší dom v tejto ulici. Poskakoval by som po jeho rovnej streche a z výšky pozoroval ľudí. A možno by som sa mohol aj opaľovať.

– Je tam toho! – zaškeril sa balónik pomaľovaný drobnými srdiečkami. – Keby som tu s vami nemusel trčať, zaletel by som k deťom na pieskovisko. Robil by som kotrmelce a pomohol im stavať z piesku poschodové torty.

Každý balónik mal svoje sny. Neskutočne jemné a ľahunké ako pierko. Ružové, žlté, belasé a neviem aké ešte, lebo balóny majú sny pestrofarebné ako motýlie krídla.

Pred obchodom s hračkami sa balóny hojdali vo vetre a s prižmúrenými očami snivali. O tom, že by bolo krásne odletieť kamsi veľmi, veľmi vysoko.

– Ale prečo to neskúsime? – opýtal sa najmenší a najnespokojnejší ružový balónik. Vedel, že starý kamarát vietor im môže sny ľahko premeniť na skutočnosť. – Rozviaže motúzik a my odletíme, kam len budeme chcieť. Napríklad do Afriky alebo až do neba! – poskočil od radosti.

Ostatné balóny sa netváрили nadšene.

– Vieš, chlapče... – prehovoril najväčší. – Oveľa rozumnejšie je byť priviazaný na motúziku a svet pozorovať z bezpečnej výšky.

– Áno, áno, – pritakával mu balónik, ktorý ešte pred chvíľou chcel písať listy priateľom z oblohy. – Čo keby som tam hore nebodaj praskol? – zabledákal a zachvel sa od hrôzy.

– ... alebo, čo keby ma niekto prepichol? – zajačal balón, ktorý túžil hrať sa s deťmi na pieskovisku. – A to nehovorím o tom, ako veľmi by som sa zašpinil!

– Ani opaľovanie už nie je dnes celkom zdravé, – podotkol balónik, ktorý sa chcel na svet pozeráť zo strechy vysokého domu. – Možno by sa mi zakrútila hlava a spadol by som na zem. Áááá. Nemôžem na to ani pomyslieť! – vykrikol a pri tejto desivej predstave skoro vyfučal.

– To nie je možné! – nevedel sa nad nezvyčajným správaním svojich priateľov vynačudovať ružový balónik. – Prečo sa nepokúsite priblížiť k tomu, o čom snívate celé dni? – opýtal sa.

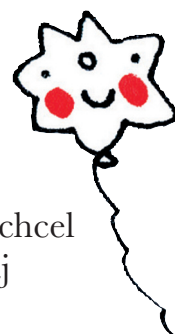
– Bolo by to veľmi nebezpečné, – odpovedali mu balóny a radšej pokojne rozmýšľali, čo všetko by spravili, keby mohli odletieť.

– Tak toto nie je nič pre mňa! – vyhlásil ružový balónik a dovtedy poskakoval, kým sa od svojich bojazlivých kamarátov neoslobodil.

– Kam letíš? Kde si sa vybral? – vypytovali sa ho s neskrývanou zvedavosťou.

– Idem sa dotknúť svojich snov! – stihol im tajomne zakričať, lebo od obchodíka s hračkami sa vzdaloval neveriteľnou rýchlosťou.

Ružový balónik sa ponáhlal poobzerať svet. Z miesta, ktoré odjakživa patrilo iba Slnku, Mesiacu, hviezdám, vtákom a niekoľkým odvážnym

balónom. Hoci vedel, že vo veľkej výške môže prasknúť, nikdy by nebol spokojný, keby sa o to aspoň nepokúsil.

– Podarilo sa mi to, podarilo! – volal na plné hrdlo a plával veselo vo vzduchu. Bol veľmi ďaleko, takže nevidel, ako ľudia ukazujú prstom na oblohu a hovoria:

– Aha, pozrite sa! Tá malá bodka, úplne hore, bude určite nejaký balónik.

Zbadal však, ako sa pod ním vznáša dvadsať a možno aj oveľa viac farebných balónov.

Lahkých, ako boli ich jemnulinko farebné, takmer priesvitné sny.

SPLNENÉ SNY

*Letia, letia balóny,
odnášajú svoje sny
a prezradia hviezdám, nebu
túžbu nitkou zauzlenú.
Žltý balón chce byť Slnkom,
modrý slanou morskou vlnkou,
fialový jemným vánkom
a zelený uspávkou.
Vznášajú sa preto hore,
k modrým mrakom, ku oblohe,
kde sa plnia všetky sny,
ružovejšie
ako balón ružový.*

PESTROFARBENÁ ROZPRÁVKA

o fotografii, do ktorej sa vošiel celý svet

Terezkiné narodeniny

Jednému dievčatku, ktoré sa volalo Terezka, kúpili rodičia na narodeniny fotoaparát.

– Dávame ti ho preto, aby si mohla vyfotografovať všetko, čo máš na svete najradšej, – povedal slávnostne ocko a mama s úsmevom prisvedčila.

– Je nádherný! – obzerala Terezka darček a rozmýšľala, čo všetko má na svete najradšej. Potom urobila CVAK a na filme, vnútri fotoaparátu, sa ocitla celá rodina. Otec s kravatou nakrivo, mama v kvietkovaných šatách, brat Jožko s vrabčím hniezdom vo vlasoch, sestra Betka vykúkajúca z kočíka, pes Hugo a mačka Mucinka. Všetci, okrem malej Betky, sedeli za sviatočným stolom. Iba Mucinka na ňom. Vedľa poschodovej torty s farebnými sviečkami.

Celá rodina bola fotografovaním nadšená, ale... Obrázkov na filme ubúdalo a na svete bolo ešte vždy toľko zaujímavých vecí, ktoré Terezka mala najradšej.

Napríklad voňavá záhrada so starou hruškou, pod ktorou sedávala Terezkina babka s dedkom, búrľavý strom s hniezdom plným štebotavých vtákov alebo čerešňa za plotom.

No Terezka mala rada aj neďaleký kopec. Ukrýval veľa neprebádaných tajomstiev. A dnes ráno sa pod ním udomácnil cirkus.

– Len vstúpte ďalej, vážení priatelia! – vykrikovali do ampliónov pomaľovaní klauni a návštevníkov pozývali do cirkusového stanu:

– Uvidíte, čo ste nevideli, a budete počuť, čo ste nepočuli...!

Terezka sa nestačila čudovať. Pred obrovským stanom svietilo tisíc

